

DE MENING - JOGCHUM VRIELINK IS ONDERZOEKER (KU LEUVEN)

De genocide-test

02 JUNI 2015

Na een eeuw is het plots de Ultieme Toetssteen voor correct democratisch burgerschap geworden: de ‘erkenning’ van de Armeense genocide. Althans, zo suggereert de discussie over het Brusselse parlementslid Mahinur Özdemir.

rr

Özdemir werd uit het CDH gezet, omdat ze weigert de massamoord op de Armeniërs in 1915 een genocide te noemen. Vorig jaar gooiden ze bij het CDH ook al iemand uit de partij, omdat hij de gaskamers een verzinsel had genoemd. *Tjeven* of niet, consequent zijn ze wel.

Het parlementslid is overigens niet bereid haar mandaten terug te geven aan de partij, omdat ze haar uitsluiting onrechtvaardig vindt. Naar eigen inschatting heeft ze ‘een foutloos parcours gereden’. Niemand minder dan de Turkse president Erdogan is het daarmee eens – dan moet het wel waar zijn.

Interessant aan de discussie is waar zij niet (of nauwelijks) over ging. Te weten, over parlementsliden van andere partijen dan het CDH. Partijen zoals Groen, SP.A of CD&V wisten het Armeense verhaal tot nu toe veel beter onder controle

te houden dan het CDH. **Dat terwijl ook diverse van hun parlementsleden van Turkse origine toevallig andere verplichtingen hadden tijdens de minuut stilte voor de Armeense genocide in het federaal parlement (mijn statistiek is wat roestig, maar de kans dat het om toeval ging, lijkt me even groot als Louis Tobback). Kortom, de focus op Özdemir is eerder selectief.**

Van selectiviteit gesproken: er waren in de discussie enkele politici, aan Franstalige linkerkant, die zich bijzonder druk maakten over de bijzondere druk die op Özdemir werd gelegd om afstand te nemen van haar mening. Onbehoorlijk vond men dat.

Nu ben ik ook geen liefhebber van het uitoefenen van druk op mensen opdat ze afstand doen van hun meningen, maar ik kan me niet herinneren dezelfde politici vaak te hebben gehoord over ‘onbehoorlijke’ druk op de N-VA om afstand te nemen van de collaboratie, of nog, over de druk op het Vlaams Blok/Belang om afstand te nemen van shoah-negationisten.

Metavragen over de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van maten en gewichten zijn natuurlijk makkelijk. De vraag ten gronde is vooral de olifant in de kamer: is het echt nodig om, op het vlak van de Armeense genocide, een soort geloofsbelijdenis te eisen van democratisch verkozenen?

Erkennen, zoals Özdemir deed, dat het ging om een afschuwelijke massamoord en afslachting, is niet genoeg. Je bent ontkenner louter omdat je het woord genocide niet accepteert. Uiteraard is dat onderscheid meer dan alleen semantisch. Maar toch. Terwijl we kibbelen over een woord, vinden elders in de wereld opnieuw soortgelijke misdaden plaats, waar we geen (laat staan dát) woord aan vuil maken.